servicer, man har litograferet hende i alle mulige Formater, man har trykt hende paa Silkelommetørklæder, man har digtet Vers til hendes Pris, tilegnet hende sine Kompositioner, man har efter hendes Fornavn opkaldt baade Eau de Cologne og Snustobak, og man har optaget hende som Medlem af alle mulige Velgjørenhedsanstalter.

Hvor er Nøglen til denne bedaarende Indflydelse, som hun saaledes udøvede over Publikum?

Var hun en Skjønhed, der overstraalede alle andre, lig Afrodite i de olympiske Gudinders Kreds?

Flere elskværdige Væsner, end jeg tør opregne, vilde sikkert hertil i sit Hjærte have svaret et tvetydigt Nej, medens de foran Toiletspejlet ordnede de smukke Lokker til det ventende Bal.

Havde hun en Stemme, hvis Lige aldrig havde været hørt i vore Sale?

Hundrede nordiske Sangfugle vilde have opfordret den til at kappes med dem, og adskillige af dem vilde maaske have kunnet kappes med Held.

Det var hverken som Skuespillerinde ved en blændende Skjønhed — og man ved jo, hvor meget den alene ofte kan virke! — eller som Sangerinde ved en ualmindelig stor Stemme, at hun saa mægtig vakte Publikums Hengivenhed; men det var alligevel som Skuespillerinde og Sangerinde i Forening, at hun ejede et tredje, hvorved hun indtog alle.

Det var denne Ild i Foredraget, denne dramatiske Fyrighed (verve), som strømmer ud fra Menneskets Inderste og elektrisk meddeler sig til Tilskueren: det var dette Væld af Musik i Brystet, som ofte giver en fuldstændig uskolet Stemme, giver Sangen i dens Naturtilstand et saa indtagende, rørende, henrivende Udtryk.

* * *

I sit Blad »Östgöta Correspondenten« skrev 1840 den svenske Litteraturs vittigste Humorist, *Palmar*, saaledes om Jenny Lind:

Vi bekjende oprigtig, at vi paa Vejen til Koncerten søgte at hærde os mod al tænkelig Henrykkelse, dels med den Tanke, at Kvinden er skabt til at føde Børn og koge Most, men ikke til at rejse omkring og slaa Triller, dels tænkte vi at møde den Bifaldsstorm, som var opstaaet overalt, hvor Frøken Lind havde ladet sig høre, med den Bemærkning, at Folk løbe efter alt muligt Lapperi — for Exempel, naar en Konge er paa Rejse. Men alle disse Betragtninger var nedsablede, da Frøken Lind havde sunget en eneste Passage. Vi var ligesaa henrykte som alle de andre, og al den Stund vi ikke ere særlig opfindsomme, naar det gjælder om at give vore Følelser Udtryk, saa sige vi rent ud, hvad vi tænkte, da vi hørte Frøken Lind synge, nemlig, at, naar hun en Gang kommer til Himmerige, og de himmelske Hærskarer med Palmer i Hænderne istemme deres sædvanlige Lovsange, saa raaber Vor-Herre sikkert: „Vær stille, Kalve, jeg vil høre Jenny synge.“

Hvoraf kommer da denne Henrykkelse, som presser Følelsens essentia quinta ud af selv de tørreste Øjne? Vi ere atter her nødte til at anvende et Billede, og det er endogsaa hentet af Morten Luthers lille Katekismus,